

Arrest

nr. 83 585 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 14 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster deed op 31 maart 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als partner in een duurzame relatie met de heer A. M.O.A.

Op 9 oktober 2009 werd aan verzoekster een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toegekend en werd zij in het bezit gesteld van een elektronische vreemdelingenkaart E.

Op 12 oktober 2011 werd verzoekster uitgenodigd om haar economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen.

Op 14 maart 2012 nam de gemachtigde voor de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 ter en 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A., M. A. M., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)1970 Geboorteplaats: B., Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...) LINTER.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging (partner duurzame relatie) op 31.03.2009 , en verkreeg een bijlage 8 op dd. 22.09.2009, gevolgd door een E-kaart op dd. 09.10.2009. Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 12.10.2011 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 19.10.2009, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: rekeninguittreksels (storting leefloon en alimentatie), een kopie van de SIS-kaart, een attest van Prins Leopold Instituut voor Tropische Geneeskunde Antwerpen (volgen van Postgraduaat opleiding van 5 sept.2011 tot 24.02.2012) van dd. 15.06.2011, een kopie van de studentenkaart 2011-2012 en een OCMW-attest m.b.t het verkregen leefloon (met ingang op 01.02.2010) van dd. 18.11.2011.

Uit het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 06.02.2010 geen gezinscel meer vormt met haar partner. Bijgevolg voldoet betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden in het kader van gezinshereniging — partner duurzame relatie (art 40bis §2, 2° — wet 15.12.1980), en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42ter — wet 15.12.1980), onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42ter §1, 3e lid (wet 15.12.1980).

Betrokkene kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij financiële steun geniet van het OCMW. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien sinds 01.02.2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2°(wet 15.12.1980)

Gezien betrokkene niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, voldoet zij evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als student (art 40 §4 3° - wet 15.12.1980). Het verblijfsrecht wordt bijgevolg eveneens beëindigd overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel, zet verzoekster uiteen wat volgt:

“1.

Overeenkomstig artikel 42ter van de Vreemdelingenwet ‘KAN er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde’.

Indien niet langer voldaan is aan de voorwaarden, is de beëindiging van het verblijfsrecht aldus GEEN automatisme. Het is slechts een mogelijkheid die door de wetgever wordt voorzien, die casuïstisch beoordeeld dient te worden.

Artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’.

Uit de bestreden beslissing van de verwerende partij kan geenszins afgeleid worden dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met deze elementen, noch dat de verwerende partij alle voorliggende elementen in het dossier van de verzoekende partij op haar waarde heeft beoordeeld.

2.

De verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij geen economische activiteit uitoefent en geniet van bestaansmiddelen die ter beschikking gesteld worden door de overheid, doch negeert de inspanningen die de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België heeft gedaan (economische situatie van de verzoekende partij).

De verzoekende partij heeft in het academiejaar 2009-2010 het vijfde jaar geneeskunde gevolgd (stuk 3) Omwille van persoonlijke redenen was de verzoekende partij niet geslaagd. Doch, aangezien de verzoekende partij gewerkt/gestudeerd heeft in dit vakgebied (zie infra), werd aan de verzoekende partij de toelating verleend om nogmaals haar examens af te leggen (stuk 4)

De verzoekende partij heeft één jaar als vrijwilliger gewerkt bij een wetenschappelijk onderzoek aan de Katholieke Universiteit Leuven (september 2010 — september 2011) (stuk 5). Na het jaar vrijwilligerswerk heeft zij een bijkomende cursus gevolgd in de periode september 2011 tot en met februari 2012 (stuk 6).

De activiteiten van de verzoekende partij gedurende de afgelopen jaren zijn aldus bijzonder zinvol en de inspanningen zijn verricht met het oog op de toekomst, om een waardevolle economische bijdrage te kunnen leveren aan de Belgische samenleving. Het curriculum vitae van de verzoekende partij toont aan dat de kans reëel is dat de verzoekende partij in de nabije toekomst in de mogelijkheid zal zijn haar bijdrage te leveren aan de Belgische economie.

3.

*Met de gezinssituatie van de verzoekende partij heeft de verwerende partij evenmin rekening gehouden. De verzoekende partij verblijft in België samen met haar twee minderjarige kinderen, D. A. (*4 mei 2002 te Maastricht) en Z. a. (*25 februari 2006 te Venlo) (stuk 8). Nu reeds kan opgemerkt worden dat de vader van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij, de heer M. O. A. S een duurzaam verblijfsrecht in België heeft (E-kaart met geldigheidsduur van 31/03/2009 — 31/03/2014).*

Daarnaast is het zo dat de ouders van de verzoekende partij, de heer en mevrouw A. S., en de twee broers van de verzoekende partij, F. A. S. en A. A. A. S., tevens in België verblijven, woonachtig in dezelfde gemeente als de verzoekende partij (...), (stuk 9). Voorheen woonden de verzoekende partij en haar naaste familieleden op hetzelfde adres (stuk 10)

In Nederland heeft de verzoekende partij geen familieleden wonen.

De gezinssituatie en de familiale situatie van de verzoekende partij wijzen er op dat de verzoekende partij voornamelijk binding heeft met de Belgische samenleving.”

Waar verzoekster de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze “slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een

motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de voornoemde wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de artikelen 40, 42*bis* en 42*ter* van de vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat uit het rijksregister blijkt dat verzoekster sinds 6 februari 2010 geen gezinscel meer vormt met haar partner, waaruit de verwerende partij afleidt dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden in het kader van gezinshereniging en meer bepaald als partner in een duurzame relatie. Voorts motiveert de verwerende partij dat nergens uit blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent, dat blijkt dat zij financiële steun geniet van het OCMW, waardoor zij niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre verzoekster het niet eens is met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de bestreden beslissing in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 42ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoekster van Nederlandse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet als partner van een burger van de Unie in een duurzame relatie met gemeenschappelijke kinderen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

(...)

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42ter, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat uit het rijksregister blijkt dat verzoekster sinds 6 februari 2010 geen gezinscel meer vormt met haar partner en dat zij bijgevolg niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden in het kader van de gezinshereniging als partner van in een duurzame relatie overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dit gegeven niet, maar betoogt dat uit de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf niet blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”* zoals wordt voorgeschreven door artikel 42ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 oktober 2011 werd uitgenodigd om haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 3° lid van de vreemdelingenwet. Ingevolge deze uitnodiging legde verzoekster volgende stukken neer: rekeninguittreksels (storting leefloon en alimentatie), een kopie van de SIS-kaart, een attest van het Instituut voor Tropische Geneeskunde te Antwerpen met betrekking tot een opleiding tussen 5 september 2011 tot 24 februari 2012, een kopie van een studentekaart 2011-2012 en een OCMW-attest van 18 november 2011 met betrekking tot het verkregen leefloon. Er werd geen verdere uitleg verschaft door verzoekster bij de door haar neergelegde stukken. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de documenten die verzoekster overmaakte naar aanleiding van de uitnodiging van 12 oktober 2011 gericht aan verzoekster om haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 3° lid van de vreemdelingenwet, opsomt en bespreekt. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat zij deze elementen in verband brengt met de beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht. Het is niet kennelijk onredelijk te noemen dat de verwerende partij uit de stukken die verzoekster heeft voorgebracht, afleidt dat verzoekster geen economische activiteit uitoefent, zodat zij het recht op verblijf niet kan behouden in eigen hoofde en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat de verwerende partij bij het gegeven dat verzoekster beroep doet op financiële steun van het OCMW afleidt dat verzoekster niet in overeenstemming is met de voorwaarden opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestaansmiddelen worden ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Eveneens blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de voorgelegde studentekaart en het attest betreffende de gevolgde opleiding doordat de bestreden beslissing aangeeft dat verzoekster evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als student overeenkomstig artikel 40, § 4, 3° van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster in haar uiteenzetting van het middel aangeeft dat ze omwille van persoonlijke redenen niet geslaagd is in het vijfde jaar geneeskunde, doch dat ze gewerkt/gestudeerd heeft in het vakgebied en dat haar nogmaals de toelating werd gegeven om deel te nemen aan examens, alsook dat ze één jaar als vrijwilliger heeft gewerkt, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster deze informatie en desbetreffende stukken voor het eerst bij haar verzoekschrift aanbrengt en dit terwijl zij nochtans uitdrukkelijk werd uitgenodigd voor het nemen van de bestreden beslissing door de verwerende partij om alle nuttige informatie over te maken. Verzoekster heeft het enkel aan zichzelf te wijten dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet bekend waren. Voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing kan enkel rekening gehouden worden met de stukken zoals die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling.

Hetzelfde kan worden gesteld voor de toelichting die verzoekster in haar middel geeft aangaande haar gezinssituatie. De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekster naliet om gegevens over te maken in verband met haar familiaal leven in België. Het kan de verwerende partij niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de attesten samenstelling gezin van zichzelf en van haar ouders en

broers, die tevens in België woonachtig zijn. Evenmin toonde verzoekster aan dat zij geen banden meer heeft met Nederland. De verwerende partij kan geen rekening houden met stukken waarvan zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had.

In zoverre verzoekster met de uiteenzetting in haar verzoekschrift en het bijbrengen van een aantal stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te bekomen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 9 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna verkort Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel, zet verzoekster uiteen wat volgt:

“1.

Zoals onder punt III.1. reeds verteld heeft de verzoekende partij twee minderjarige kinderen, D.A. en Z. A. De vader van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij, de heer M. O. A. A heeft een duurzaam verblijfsrecht in België (E-kaart met geldigheidsduur van 31/03/2009 — 31/03/2014). De minderjarige kinderen van de verzoekende partij hebben bijgevolg eveneens een duurzaam verblijfsrecht in België.

Niettegenstaande de verzoekende partij gescheiden leeft van de vader van haar minderjarige kinderen, hebben de minderjarige kinderen wel contact met hun vader, overeenkomstig een omgangsregeling die werd vastgelegd in het echtscheidingsconvenant (stuk 11).

Indien de verzoekende partij het land dient te verlaten zal zij gescheiden worden van haar kinderen.

Artikel 42ter §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans dat de verwerende partij rekening dient te houden met de gezinssituatie van de verzoekende partij, hetgeen in casu geenszins is gebeurd.

2.

In hoofde van de verzoekende partij zal artikel 8 E.V.R.M. dat het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven voorschrijft, geschonden worden.

Niet alleen dreigt de verzoekende partij gescheiden te worden van haar kinderen, tevens dreigt zij gescheiden te worden van haar ouders en de gezinnen van haar twee broers, die eveneens in België verblijven (zie supra). In Nederland heeft de verzoekende partij geen familieleden.

Een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven is enkel toegestaan ‘in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen’ (artikel 8, lid 2 E.V.R.M.).

In de bestreden beslissing wordt het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij NIET in overweging genomen. De verwerende partij laat na te motiveren op grond van welke redenen een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij toegestaan zou zijn.

3.

In hoofde van de twee minderjarige kinderen zal artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden worden. In dit artikel wordt immers gestipuleerd dat 'de Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil'.

De verwerende partij negeert het feit dat de verzoekende partij twee minderjarige kinderen heeft en dat zij door het nemen van de bestreden beslissing de rechten van de twee minderjarige kinderen met de voeten treedt.

De scheiding tussen minderjarige kinderen en hun ouders kan in conform artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag slechts in het belang van de kinderen. Rekening houdende met de voorliggende omstandigheden kan geenszins geoordeeld worden dat de uitwijzing van de verzoekende partij, hetgeen de scheiding impliceert van de kinderen met ofwel hun vader, ofwel hun moeder, in het belang van de kinderen is.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij reeds drie jaar naar school gaan in België (stuk 12, rapporten van D. A.) en dat de kinderen alhier hun sociaal leven hebben (bij wijze van voorbeeld, aansluiting van Z. A. bij de voetbalclub K. Stormvogels Drieslinter: stuk 13)."

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 42ter, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, verwijst de Raad naar wat hij heeft uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds maart 2009 in België verblijft. Zij is op dat ogenblik gaan samenwonen met haar Nederlandse partner en hun twee kinderen. Voordien waren de partners reeds getrouwd en gescheiden in Nederland, maar omwille van de kinderen zijn ze opnieuw gaan samenwonen, ditmaal in België. Sinds februari 2010 woont verzoekster opnieuw alleen met haar twee kinderen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de vader van de kinderen al meer dan drie jaar in België verblijft als werknemer en dat hij op deze wijze een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen. Tevens blijkt ook dat de vader alimentatie voor zijn kinderen betaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt en niet dat van haar kinderen. Wat de kinderen betreft, wordt aangegeven dat ze de keuze heeft om de kinderen bij hun vader te laten inwonen.

Uit deze gegevens kan aldus afgeleid worden dat verzoekster een gezin vormt met haar kinderen. Wat verzoeksters beschouwingen betreft dat ze ingevolge de bestreden beslissing dreigt gescheiden te worden van haar ouders en de gezinnen van haar twee broers, die ook in België leven, blijken deze gegevens nergens uit het administratief dossier en kon de verwerende partij aldus geen rekening houden met deze gegevens bij de beoordeling van haar gezinsleven. Dergelijk betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan worden gezegd van verzoeksters bewering dat ze geen familieleden heeft in Nederland. Ook dit is een gegeven dat verzoekster voor het eerst aanbrengt in haar verzoekschrift.

Waar verzoekster stelt dat ze dreigt gescheiden te worden van haar kinderen ingevolge de bestreden beslissing, dient haar stelling genuanceerd te worden. Het is inderdaad zo dat de bestreden beslissing enkel het verblijfsrecht van verzoekster beëindigt, evenwel wordt aan verzoekster de keuze gelaten om

haar kinderen mee te nemen of bij hun vader te laten. In die zin kan niet gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster, aangezien zij evengoed kan beslissen om naar Nederland terug te keren met haar kinderen. In zoverre verzoekster een stuk bijbrengt waaruit blijkt dat er een omgangsregeling voor de vader van de kinderen is, dient opnieuw te worden aangestipt dat verzoekster dit op geen enkel moment heeft meegedeeld aan de verwerende partij en dit niettegenstaande ze uitdrukkelijk de kans heeft gekregen om al haar bezwaren over te maken aan de verwerende partij. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met informatie die haar niet bekend was. De verwerende partij kon deze informatie dan ook niet betrekken in haar beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet waarom het onmogelijk zou zijn om de omgangsregeling met de vader van de kinderen vanuit Nederland te respecteren. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster voor haar komst naar België al in 2006 gescheiden was van haar partner en dat zij toen ook met de kinderen alleen achterbleef in Nederland. Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Tenslotte roept verzoekster de schending in van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet namens de kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131,) merkt de Raad op dat artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 31 oktober 2001, nr. 100 509). Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet noodzakelijkerwijze de scheiding met haar twee kinderen inhoudt. De keuze wordt aan verzoekster gelaten om haar kinderen al dan niet mee te nemen. Indien zij er voor kiest om haar kinderen mee te nemen, zullen deze inderdaad niet bij hun vader kunnen wonen, doch dat doen zij op heden ook niet, vermits zij bij hun moeder wonen. Tevens blijkt dat het niet de eerste keer is dat verzoekster en haar partner uit elkaar zijn. Dit heeft hen in het verleden niet belet om een oplossing te zoeken voor de kinderen. Zoals hierboven aangegeven toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de omgangsregeling met de vader van de kinderen niet zou kunnen gerespecteerd worden vanuit Nederland. Wat betreft verzoeksters beschouwingen dat haar kinderen hier al drie jaar naar school gaan en een sociaal leven hebben, ziet de Raad niet in hoe dit in verband zou kunnen worden gebracht met artikel 9 van het IVRK.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU